DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOE

Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER

(Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

KAMPCOMFORT

WAAROM geen gemakkelijken stoel pionieren of liever met vier stokken ineensteken? Neem vier stokken van 0,75 m. à 1 m., liefst met ruwe schors (wanneer je stokken van 0,90 m. neemt, bekom je een stoel, waarvan het zitvlak 0,30 m. hoog is). Steek ze nu ineen zoals op nevenstaande schets is aangegeven en zet het geheel recht.

Wanneer je stokken van 5 cm. doorsnee kiest, bezit je stoel een zekere veerkracht.

(Denk er ook aan, dat dit ineensteken van stokken desnoods kan dienen om bij nat weder pakken op te leggen, enz.)

Met je mes, je bijl en enkele wilgentakjes maak je nu nog een stel gebruiksvoorwerpen, die je van nut kunnen zijn bij dit kort of langer oponthoud.

Heb je al aan een beker gedacht? Die kun je natuurlijk ook uit hout snijden, doch op tocht, wanneer het zeer vlug moet gaan, kun je een beker uit papier plooien. Hoe dat?

Plooi een vierkantig stuk papier in twee (1). Plooi dan de punten B en C over elkaar (2) op zo'n wijze dat de lijn B D evenwijdig loopt met E C. De uitslag van die plooien toont schets 3.

Plooi nu beide punten A aan weerszijden over (4) en je beker is klaar. Die beker kun je plat op zak steken en zeer dikwijls gebruiken vooraleer er 'n nieuwe te moeten plooien.

In je vrijen tijd of wanneer de tegen je in je hut opsluit, kun je ook een hoop met afgewerkte voorwerpen met berkenschors maken. Tracht eens een of anderen berk te « villen », de schors te drogen en dan doosjes, ringen, enz. te maken.

★

Deze tekst en tekeningen, die we overgenomen hebben uit den derden druk van het handboekje « In het Spoor van den Woudloper » van Ph. Tossijn, (« De Pijl », Brussel, 16.50 frs.) bewijst dat we niet overdrijven, wanneer we zeggen, dat het een onmisbaar handboekje is voor iederen kandidaat-woudloper.

DE GEHEIMZINNIGE...

...de avonturen van Jo, Jetje...

(Alle rechten voorbehouden.)

KNUTSEL je mee?

IK spreek vandaag tot de fotoliefhebbers en ik zal ook de tekenaars verheugen.

Op mijn vorige besprekingen zijn jullie natuurlijk ingegaan. Jullie hebben waarschijnlijk lenzen verzameld en nun respectievelijke **brandpuntafstanden** uitgemeten. Buiten dien afstand moet de oppervlakte, die door deze lenzen bedekt wordt, aandachtig onderzocht worden.

Daartoe, houdt men, in een tamelijk duistere kamer, in de ene hand de lens loodrecht tussen zich en het venster, in de andere hand achter de lens en dit op de brandpuntafstand, een stuk kalkeerpapier. Jullie zullen, wellicht nog iets meer, op het stuk kalkeerpapier afgebeeld zien; het beeld zal op een bepaalde oppervlakte klaar en goed verlicht, en aan de zijden wazig zijn.

Wanneer jullie de brandpuntafstand nog eens gecontroleerd hebben, rekent dan op uw kalkeerpapier een vierkant dat het klare beeld weergeeft, vrank en vrij weglatend wat niet zeer duidelijk is.

Dan moeten jullie een houte kubusvormige doos bouwen, en dit een weinig

(Wordt vervolgd.)

DE fortuin lacht de stoutmoedigen toe, beweert één Latijns spreekwoord.

Ik raad jullie aan, Bizzi en Sercu daarover hun mening te vragen ! Ik denk niet, dat ze hiermede akkoord zullen gaan. En Bizzi en Sercu zijn voorzeker stoutmoedigen.

De eerste maakt zich reeds vanaf de beginfase der wielerkoers « Parijs-Robeke » los... en maakt een buiteling op enkele kilometer van de aankomst ! Zijn wiel is gebroken. Het zal hem nog moeilijk vallen een erepiaats te veroveren in de koers, die hij had moeten winnen.

★

Een zo ontgoochelende ondervinding, zou de ogen van de vermetelen moeten openen, en zeker die van Sercu ! In de koers « Parijs-Brussel » neemt Sercu de taktiek over van Olympino Bizzi. Hij lost iedereen, doet een prachtige inspanning, krijgt lekke band op enkele kilometers van het doel... en laat zich door verscheidene mededingers voorbijsteken in het zicht van het Ter Kamerenbos.

Wel vrienden, vinden jullie dat het geluk de stoutmoedigen altijd toelacht ?

★

De sportschool is een grote school, hard en wreed, maar zo mooi en voor wie de lessen begrijpt ! Hebben jullie reeds gedacht vrienden, aan den moed, en de karakktersterkte, die Bizzi en Sercu moesten hebben, om hun tochten voort te zetten, nadat hun vervolgers hun hadden ingehaald en achtergelaten. Het ware voorzeker een verlichting geweest voor deze ongeluksvogels, indien ze hun fiets woedend in een gracht geworpen hadden, het hadde hun goed gedaan op den rand van den weg te kunnen zitten, om met het hoofd in de handen hun verdriet uit te wenen. Maar de wielrenners zijn geen dametjes, ze blijven hun zenuwen meester, en kunnen hun ongeluk met een licht hart opnemen.

« Indien je met eenzelfden gemoedstoestand zege en nederlaag kunt aanvaarden,... dan ben je een man, mijn zoon », zo schreef de grote Engelse schrijver Rudyard Kipling, in een bewonderenswaardig gedicht, dat iedereen kent. Bizzi en Sercu zijn mannen.

En Gianello dan ? Kennen jullie Dante Gianello ? Neen ? Ik ga hem jullie voorstellen !

★

Dante Gianello was een buitengewoon goede renner, geboortig van Nizza. Hij werd het slachtoffer van een vreselijk ongeluk en de heelkundigen moesten hem een been tot boven de knie afzetten. Na een kleine periode van heraanpassing kon Gianello weer wandelen met een kunstbeen, zonder het minste teken van zwakheid te vertonen. Daarna greep hij terug naar zijn fiets en begon uitstappen te doen van Cannes naar Nizza, in gezelschap van zijn vroegere oefenmeesters. Korten tijd geleden deed hij nog beter : hij nam deel aan een « koersuitstap » en betwistte de eindsprint op een koersmachine. Men zegt dat Dante Gianello zich tans lichamelijk en moreel beter voelt dan ooit te voren. Hij zou er zelfs ernstig aan denken binnenkort deel te nemen aan enkele koersen, echte koersen dezen keer!

groter dan het vierkant op het kalkeerpapier.

Het bovendeel van de doos zal open zijn, en daar moet een stuk spiegelglas bevestigd worden. In de doos moet een spiegel juist op 45 graden geplaatst worden met het schitterendste deel naar boven en voren, zoals op de figuur onderaan.

Jullie fixeren dan op de voorzijde, en dit zeer stevig, een stuk dikke kartonnen buis, in dewelke zeer juist een ander kartonnen buis geschoven wordt die van de lens voorzien is. Jullie hebben nu een « teken-zoeker » met de volgende werking, gebouwd.

Men draait het apparaat met het objectief naar het te tekenen voorwerp en legt op het glas van de bovenzijde een stuk kalkeerpapier. Het volstaat het objectief op punt te zetten door het schuiven van de binnenste buis, tot wanneer men een klaar beeld op het kalkeerpapier bekomt. Er zijn veel grote tekenaars en ik zelf eveneens, die van dit apparaat gebruik maken.

De zoeker kan men nog perfectionneren wanneer men b.v. tussen de tekening en het licht een klein kartonscherm plaatst dat een schaduw legt op het papier; zo komt het beeld beter uit.

Laat mij nu maar snel jullie uitslagen horen, beste vrienden.

T. Zonnebloem

BEN hield op; hij zuchtte diep, en een trek van grenzeloze bitterheid trok om zijn mond. Zeker een of andere aanstotelijke herinnering die in zijn geheugen opkwam.

— Neen, Ben, neen, durfde ik het te zeggen, ze hebben u ongelukkig gemaakt; niet slecht !

— Ge zijt een beste jongen, Will. Fijn dat ge me dat zegt. Ge doet me weer voelen als weleer. Luister, jongen, ik wil het u allemaal vertellen; dan zult ge begrijpen...

Ben wiste een traan weg, de eerste sinds langen tijd. Genegenheid en droefheid wisselden af op zijn getaand aangezicht.

Ik ging zo zitten, dat ik goed luisteren kon.

— Het is geen lang verhaal, hernam hij, en veel hoef ik er niet aan te verslijten. Neen, niet altijd ben ik geweest als nu. Gedurende langen tijd voer ik op een oorlogsschip; en, al zeg ik het nu zelf, er waren er niet veel, die het beter deden dan ik. We waren te Spithead met de vloot. Bij toeval zei ik eens vierkant de waarheid aan

Antwoord, Ben.

KORTE INHOUD. — De Jonge Will heeft zich buiten het weten zijner ouders als scheepsjongen geëngageerd op de bark « De Pandoer ». Hij wordt er door de officieren en de bemanning uitgebuit. Will heeft maar één vriend aan boord, de matroos Ben Brace.

den kwartiermeester, ter gelegenheid van een meisjeskwestie; ik voelde mijn bloed koken, bedreigde hem... niets dan bedreigen... En kijk nu maar eens, jongen wat er van voortkwam...

Dit zeggende, trok Ben zijn trui uit, lichtte zijn hemd op tot aan de schouders : zijn rug was een litteken, onverbiddelijk gevolg van het gebruik van de *cat o' nine tails* (letterlijk kat met negen staarten : zweep met negen riemen).

— Daarmee weet ge, hoe ik op de *Pandoer* terecht kwam. Ik deserteerde van het oorlogsschip, zocht een plaats op de handelsvloot, maar getekend als een Kaïn, waar ik ook ging; op een of andere wijze ontdekte men het, en moest ik me wegmaken. Hier, snapt ge, steek ik niet af tegen de andere; onder onze bemanning loopt er meer dan één met zo een getekenden rug.

Ben zweeg. Ik zelf was te zeer onder den indruk om iets te zeggen. Wat later niettemin sneed ik het onderwerp aan, dat me zo ter harte ging.

— Ben, zei ik, het leven op de *Pandoer* is een afschuwelijk iets; zijt ge van zin hierop te blijven leven ?

Hij wendde het hoofd af.

— Ik in alle geval niet; mijn besluit staat vast : bij de eerste gelegenheid loop ik weg. Ben, wilt ge me helpen ?

— We gaan samen, antwoordde Ben.

— Fijn, Ben !

— Ja, ik ben dat leven moe! Meer dan eens heb ik de *Pandoer* willen ontvluchten maar staat gelijk met zelfmoord: de negers zouden ons zeker om het leven brengen. Aan dezen kant van den Oceaan mogen we de boot niet verlaten. De overvaart moeten we nog mee maken; eens in Amerika, spelen we het klaar; wees gerust, we komen zeker weg !

— Nog zolang lijden ?

— Neen, jongen, dat zal niet. Ik zal er voor zorgen. Alleen dit : laat niet merken, dat iets u niet aanstaat; vooral geen woord over onze plannen, geen woord, goed begrepen ?

Dat hoefde hij me waarlijk niet aan te bevelen. Toen riep men hem voor zijn wachtbeurt; samen met hem daalde ik op de brug neer. Voor de eerste maal sinds ik aan boord kwam van den *Pandoer* voelde ik me opgewekt.

HOOFDSTUK XI

Onze vaart naar Guinea zal ik u niet verhalen : een zeereis is eentonig. Een bende bruinvissen, een of twee walvissen, vliegende vissen, dolfijnen, enige vogelsoorten en haaien : meer levende wezens komt ge niet tegen gedurende die lange overvaarten.

Wij voeren recht naar de Kreeftskeerkring, en naarmate we vorderden, werd de hitte heviger; zo heet was het, dat overal de pek aan het smelten ging; onze schoenen kleefden aan het dek : bij elke stap die we deden, kwamen ze los met een gekraak.

Alle dagen ongeveer ontwaarden we zeilschepen aan de kim; de meeste van die schepen voeren op Indië of op Engeland. Ook brikken kregen we te zien, een of twee Engelse barken, die waarschijnlijk de steven richtten op de Kaap of de Balgoabaai. Geen echter die er op verlekkerd scheen nader kennis te maken met den slavenhaler, overigens wij zelf gaven duidelijk genoeg te kennen, dat we hun bezoek niet wensten; de kapitein van de *Pandoer* riep er geen enkel aan.

Toch was er eentje, die ons wat wilde benaderen; toen hij ons in de gaten kreeg, wijzigde hij zijn koers, en stevende op ons af met volle zeilen. Daar we op dit ogenblik in de golf van Guinea waren, op zo wat honderd mijl van de Goudkunst, leek het wel, dat we te doen hadden met een kruiser : onaangenamer ontmoeting kon de kapitein niet doen. Lang hoefden we er niet aan te twijfelen : de vaart van het schip, zijn tuigage, als van een cutter (klein licht en snel schip, met vooraan het lengtecentrum een achterovergebogen mast); de achtervolging die hij inzette tegen een schip dat nochtans veel groter was, dit alles bewees, dat we te doen hadden met een schip van de koninklijke vloot of met een kaper, en in ieder geval was het beter bewapend dan het onze.

Te dien tijde was de zeeroverij veel minder algemeen dan nu. Waren we in een andere streek geweest, dan ware het best mogelijk geweest, dat we het aan den stok hadden met een van die zeeschuimers. De plaats echter waar we ons bevonden, werd niet door kapers bezocht. De schepen die hier varen zijn alle klein, met een zoutlading, ofwel rhum, ijzer, en allerlei kleinigheden, die

alleen waarde hebben voor de inboorlingen van Dahomey en Ashanti. Toch gebeurde het, dat ze terugkwamen met een rijke lading, als goudpoeder of ivoor, en dus wel de moeite loonden om gepraaid te worden. Zo kwam het, dat een of andere stoutmoedige kaper zich zelfs op de kusten van Guinea waagde. Waren we dus dichter bij de kaap Goede Hoop geweest, dan hadden we de cutter voor een kaper kunnen houden, en zou onze bemanning minder ongerust geweest zijn; een kaper immers vrezen deze noort lui minder dan een oorlogsschip; zij zijn immers zowat de verwanten van de zeeschuimers : beiden zijn out-laws. Overigens zouden kapers bij ons al niet veel winst opdoen : met de kleinigheden die we aan boord hadden en het ijzer schoten ze niet veel op; wel met de rhum en de alcohol : daarvan hadden we echter maar vijf of zes ton; de rest van de tonnen was gevuld met water.

Daarom gaven de lui van de *Pandoer* er niet veel om een kaper te ontmoeten; alleen maar konden ze hun gading vinden in ons franie schip, maar, kom, dat was de zaak van de eigenaars; dat ging de matrozen niet aan. Met plezier zouden de meesten zich bij de kapers hebben gevoegd, om samen met hen te moorden en te plunderen, zonder de minste gewetenswroeging.

Ondertussen naderde de cutter; we konden hem zonder moeite herkennen : hij voer onder Engels paviljoen. Al durfden kapers ook die kleuren hijsen, alle twijfel was uitgesloten : het was een oorlogsschip, een Engelse kruiser, precies een van die uitgezonden waren tegen de slavenhalers.

Slechter ontmoeting konden we niet doen, ik heb het u reeds gezegd; toen het vaststand, dat het inderdaad een Engelse kruiser was, heerste een diepe verslagenheid onder de bemanning. De cutter was een fijn zeilschip; zonder de minste aarzeling had hij van het begin af aan de achtervolging ingezet, zonder zijn aard te verbergen. Wij hadden er geen ogenblik aan getwijfeld op de vlucht te slaan.

„ Lang dobberde mijn hart tussen beide mogelijkheden. Er woei een stevige bries, wat de cutter in het voordeel bracht. Zoals Ben het me gezegd had, was de *Pandoer* zwak. Bij hevigen wind had ze last met haar zeilen : zij die nochtans bij zachte wind een van de snelste schepen was; en berekend voor de snelheid en niet voor het stuwen van de lading. Als het gaat om een slavenhaler, bekommert men zich weinig om het ruim; hoofdzaak is de snelheid; de ongelukkigen die er in worden opgehoopt, zitten er op elkaar als goederen ; de slavenhandelaars bekreunen zich niet in het minste om de kwellingen van hun levende waar.

De *Pandoer* was gebouwd met het oog op de snelheid, bij lichten wind zoals het meestal het geval is onder de keerkringen en de evenaar : de passaatwinden zoals men ze noemt.

De cutter verdroeg de hevige winden beter. De wind was heviger geworden, zelfs stormachtig. Nu voer hij

Een kruiser zat ons op de hielen...

HOOFDSTUK XII

Ik van mijn kant, met de ogen gericht op den kruiser, hield niet op met den afstand tussen beide schepen te berekenen; mijn hart klopte en klopte... ieder ogenblik tekende de cutter zich scherper af tegen de golven. Een feit alleen temperde mijn vreugde, deed me zelfs hopen dat wij het halen zouden : Ben was deserteur van de Engelse marine ! Werd de bemanning gevangen genomen, dan liep hij de kans te worden herkend : de littekens van zijn rug zouden hem verraden, en een verder onderzoek zou alles aan het licht brengen. God weet welke straf hij zou oplopen ? Ik hoopte wel op de vangst van de *Pandoer;* maar als ik aan Ben dacht, dan wenste ik dat het slavenschip het halen zou. Ik stond dus tussen twee vuren : de akelige toestand op de *Pandoer*, de onmogelijkheid om er aan te ontkomen, en dan mijn goede Ben : daar liep hij op de brug heen en weer, deed al wat hij kon om de snelheid van de bark te verhogen. Dan bekroop me de angst in plaats van de hoop.

met alle zeilen : de *Pandoer* had zijn bovenbramzeil helemaal moeten reven, wat de snelheid aanzienlijk verminderde; geen duimbreed zeil mocht er meer gehesen worden, zonder levensgevaar : de bemanning wist het maar al te best.

De cutter wint nog steeds in : over twee uren worden we zonder twijfel ingelopen, als de wind niet mindert. Aan boord van de slavenhaler moest men er van overtuigd zijn, want alle instrumenten van zijn hatelijke handel werden verborgen in een ton, die men ophees tussen de zeilen en het want; men vernielde dadelijk de gril, die de schrijnwerker met zoveel moeite had klaar gekregen, zijn werktuig; de geweren pistolen en dolken werden opgeborgen in een daartoe voorziene bergplaats.

Tegen zulke tegenstander kon men niet wagen die wapens te gebruiken. Hoewel minder groot dan de *Pandoer*, toch had de cutter een talrijker bemanning, een beter bewapening, kanonnen namelijk; bij den minsten weerstand zouden ze de volle laag krijgen. Hun enig heil moesten ze zoeken in de vlucht; nu alle hoop daarop verzwonden was, maakten ze zich gereed voor de inspectie. Een deel der matrozen begon zich te versteken : ze waren immers te talrijk voor een gewone bemanning. Eindelijk haalde de kapitein de scheepspapieren voor den dag, die steeds klaar lagen voor die mogelijkheid, en bewijzen moesten dat ze perfect in regel waren.

De kruiser was nog slechts op een mijl verwijderd : toen werd een kanonbal afgeschoten, die over het water heen scheerde, tot dichtbij de kiel van de *Pandoer*. Een signaal werd gehesen om onmiddellijk te stoppen.

Mijn hart klopte in de borst tot barstens toe. Het ogenblik van bevrijding scheen naderbij, en toch was er iets in mij, dat me zei dat het niet zou gebeuren.

Mijn voorgevoel was juist, helaas. Het stond geschreven, dat we den kruiser zouden ontkomen, en dat de *Pandoer* niet zou gepraaid worden.

Alsof de wind op dit teken had gewacht, bedaarde hij zó, dat enkel nog een licht briesje woei; waarschijnlijk was dat het werk van onderaanse zon: een paar minuten later vielen de zeilen slap en klapperden tegen de ra's.

Dadelijk snapte de kapitein van de *Pandoer* wat voordeel hij daaruit kon trekken. In plaats van gehoor te geven aan het bevel van de kruiser, sneide de matrozen naar de masten, hesen alle zeilen, tot het tot het laatste toe : en de *Pandoer* ontsnapte met volle zeilen.

Dadelijk schoot de kruiser met al zijn kanonnen, en herhaalde zijn beschieting zo vlug als hij maar kon : elke minuut echter vergrootte de afstand tussen beide schepen, en de kanonballen vielen in zee.

Een uur later waren we op vele mijlen van de kruiser; en vóór de nacht inviel werd hij een onmerkbaar stipje aan de kim.

HOOFDSTUK XIII

Die vlucht bracht ons op ongeveer honderd mijl buiten onzen weg. We deden er nog vijftig bij in zuidelijke richting om des te zekerder te ontkomen. Alleen dan, wanneer we zeker waren dat de vijand de achtervolging had opgegeven, hernamen we onze koers. Het laatste gedeelte van den weg legden we diagonaal af; tegen den morgen, toen er geen enkel schip meer te bespeuren viel aan de horizon, stevenden we weer op Guinea af. De nachtelijke duisternis was ons goed van pas gekomen; de kruiser was ons spoor bijster geraakt, en geen verrekijker kon ons nog bereiken.

Voor een vaartuig als het onze, betekende die omweg niet veel, en de wind bleef ons gunstig; zodat we tien tot twaalf knopen liepen.

We stevenden recht op de Afrikaanse kust af. Voor het eind van den dag, gleden mijn ogen over die oever, zó berucht door den slavenhandel, d.w.z. de jacht en den verkoop van vrouwen, mannen en kinderen.

(Wordt voortgezet.)

Tekeningen van P. Cuvelier

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN HERGÉ

(Alle rechten voorbehouden.)

(Wordt voortgezet.)

ER waren eens zeven broeders in dienst van een groten koning. De oudste hield de wacht voor 's konings paleis, de tweede verzorgde zijn paard, de derde poetste zijn schoenen, de vierde zong hem mooie liedjes op de luit, de vijfde begoot zijn bloemen, de zesde bakte hem lekkere pasteitjes en de zevende was zijn aar.

Die zeven broeders waren trouw en onderdanig en de vroljkste mensen in den omtrek. Hun enig verdriet was, dat zij alleen christenen waren in heel de grote heidensche stad.. Dikwijls trachtten ze de mensen te bekeeren, maar rond dien tijd hoorde de koning verstellen, dat zijn geburen, de andere koningen, de christenen van hun rijken vervolgden en ter dood lieten brengen. En om in de mode te blijven, liet de koning een groot plakkaat uitvaardigen tegen al de christenen van zijn rijk, al dacht hij stellig dat er geen enkele bestond.

Toen de zeven broeder's dat hoorden, zegden ze tot elkaar : « Wat doen we ? Indien we hier blijven worden we verraden en gedood, en dan sterft het christendom heel en al uit in dit rampzalig land. Laten we vluchten en ons verschuilen tot betere tijden ! »

En met het vallen van den nacht verlieten ze het paleis en trokken de stad uit, tot ze langs den weg een soort, spelonk vonden waar ze besloten den nacht door te brengen. Ze legden zich in hun mantels op den kouden grond en sliepen in, als de gerustste mensen van de wereld.

Doch 's anderdaags waren 's konings laarzen niet gepoetst, zijn paardtjes waren aangebrand, en toen hij daarbij nog vernam, dat er 's nachts dieven op het paleis waren ingebroken, schoot Zijne Majesteit in een vervaarlijke woede en liet zijn luitspeler roepen, om zijn pinnen wat te verzetten van al die miseries.

Eindelijk moest men hem wel uitleggen, dat zijn zeven trouwe knechten dezen nacht de plaat hadden gepoetst, om de vervolging te ontkomen. Ja maar, toen de koning dat vernam, dat zijn zeven knechten christenen waren en dat hij het nooit geweten had, sprong hij op zijn paard en nam hij vijftig van zijn dapperste lanskeniers met zich mee. Gelaarsd en gespoord en gewapend van kop tot teen, stoof hij razend en tierend de stad uit; en de vijftig lanskeniers tasten en tierden natuurlijk allemaal mee, om den koning plezier te doen. Toen ze zo met veel lawaai een eindweegs gedraafd hadden, ontmoetten ze een herdertje, dat hun al bevend vertelde, hoe hij gisterenavond zeven mannen had zien in een grot binnentrekken, die daar een eindje verder langs den weg stond. En de boze koning wreef in zijn handen en grinnikte, en al de lanskeniers grinnikten, dat hun lelijke snorren er bij krulden.

De tien dappersten uit de dapperen werden toen terug gezonden om al de metsers van de stad met schup en truweel, bijeen te trommelen, en er kwamen er drie-en-twintig met tien karren baksteen en zes-en-dertig kuipen mortel. En op een hip en een wip bouwden ze vóór den ingang der grot een muur, nog hoger dan zeven man, die op elkaars schouders zouden staan. Toen stapte de koning met zijn vijftig lanskeniers terug naar de stad, allemaal fier als heiden, en met drinken en slampampen en vieren zij dien roemrijken dag dood...

De eerste van de zeven broers die wakker werd, was de kleine broeder Benjamin. Hij geeuwde zeven keer, wreef zijn ogen uit, geeuwde opnieuw en kon maar niet uitgeeuwd geraken. En al de broeders ontwaakten één voor één, geeuwden zeven keer, en toen nog zeven, en konden bijna niet ophouden. Toen ze eindelijk goed wakker waren en hun morgengebed hadden gezegd, zei Marcus, de oudste :

— Vooraleer verder te gaan moeten we eten hebben ! Een van ons zal dus voorzichtig even naar de stad moeten lopen : ik kan niet gaan, want mij kennen de mensen veel te goed van, toen ik de wacht hield voor het paleis.

— Laat mij gaan, zei broeder Jan, de luitspeler, ze hebben mij weinig of nooit gezien.

En dat vonden ze allemaal goed.

Toen broeder Jan aan den ingang der grot kwam, bemerkte hij met verwondering de puinen van een ouden, vervallen muur, die vroeger om de grot heen scheen gelopen te hebben.

— Vreemd, dacht hij, dat heb ik toch niet gezien gisteren avond ? En zo'n vervallen ding komt er toch zo maar niet ineens te staan ?

Nu, muur of geen muur, we moeten eten hebben !

En broeder Jan stapte over de puinen en sloeg den weg naar de stad in.

Maar het was toch allemaal zo anders om hem een, de bomen, de velden, de boerenhuisjes, niets had nog zijn gewoon uitzicht, zoals hij het gisteren had gezien. En juist als broeder Jan pal van vertwijfeling bleef staan voor een prachtigen ouden eik, die er toch stellig vroeger niet stond, juist op dat ogenblik viel hem achter de eik de stad in 't oog, maar zoveel groter en schooner... en, boven al de gebouwen heen de drie reuzentorens van een prachtige kathedraal met kruis in top. En broer Jan dacht : « Daar heb j'het, in den gek geworden ! » maar liep toch maar altijd voort, naar die schone kerk toe, en toen hij er vóór stond, zag hij veel mensen binnengaan en hij ging mee.

Het was grote dienst, en een priester stond op den kansel te preken. Maar broer Jan keek vooral naar de zeven prachtige beelden die de zuilen versierden, en hij wreef zich de ogen uit, en keek weer, en kon er niet wijs uit worden...Die jonge stenen man vlak voor hem, met een luit en een aureoolte achter zijn hoofd... En door zijn bedeesdheid heen hoorde hij den prediker :

— Vandaag dus, beminde broeders, zullen we weer, als ieder jaar, in plechtigen stoet rond de stad gaan met de beelden der zeven Heilige Martelaars, die honderd jaar geleden den hongerdood zijn gestorven om Christus wille.

Toen schoot broer Jan in zo'n vervaarlijke, zo'n eindeloze schaterlach, dat de halve kerk naar hem omkeek. En de koster kwam hem bij de schouder pakken en gooide hem buiten, maar broer Jan zette zich op de trappen en lachte, lachte, tot de tranen hem over de kaken biggelden. En nog altijd maar lachend en schreiend liep hij zo goed hij kon naar de grot toe en verstelde er aan zijn broeders hoe ze alle zeven dood waren sedert honderd jaar, en hun standbeeld in een kerk hadden staan. En nadat ze allen in groten jubel en bewondering God gedankt hadden voor dit groot mirakel liepen ze haastig naar de stad toe, tegen den hoog dicht en trokken hun hoeden over hun ogen. Ze zochten een plaatsje waar ze lekker naast elkaar de processie konden zien en toen ze deze naderde,vermaande broer Marcus nog eens de anderen, dat ze toch stil zouden zijn en hun fatsoen houden. Maar toen hij zelf zijn eigen beeld zag afgewandeld komen op de schouders van vier witte paterkens, schaterde broer Marcus het uit, en al de anderen schaterden mee, en de mensen keken geërgend om naar die zeven oneerbiedige mannen. En toen broeder Petrus, zijn beeltenis zag komen kronkelde hij van 't lachen, en de anderen ook, en de mensen keken verontwaardigd : en het werd maar erger en erger tot het derde en het vierde en de ander beelden, zodat de mensen echt boos werden en die mannen wilden te lijf gaan. En het had nog kleine kunnen uitdraaien voor de zeven broeders, indien de bisschop zelf niet was voorbijgekomen op 't einde van den stoet. Hij zag de aangedrongde menigte, bleef staan en vroeg wat er gaande was.

Toen vergaten de broeders de lachtranen uit hun ogen, knielden eerbiedig voor den bisschop neer, en verteldden hun wonderlijke geschiedenis. Toen erkende men hen en er was grote verbazing en vreugde tussen het volk, en allen stroomden naar de kerk terug om God te loven en de zeven broeders gingen voorop.

De kerk werd herdoopt en aan de H. Maagd Maria toegewijd. En de zeven broeders kregen een mooi huis op de markt, en elk een devotie bediening in de kathedraal, om zo, gelukkig en geëerd, hun oude dagen te sluiten.

De oudste luidde de klokken, de vierde speelde op het orgel, de vijfde zorgde voor de bloemen op 't altaar, de zesde ging rond met de schaal en de zevende jaagde de hondjes uit de kerk.

Jeanne VAN DE PUTTE.

(Uit « Mijn Hart is niet hier ». — « De Standaard » Boekhandel, Antwerpen.)

postzegel hoekje

OP verzoek van vele lezers beginnen we vandaag een kleine kursus voor postzegelverzamelaars. Hieronder geven we dan de eerste richtlijnen om een nette en aantrekkelijke verzameling aan te leggen. Zo zullen jullie de postzegels in goeden staat kunnen bewaren.

★

Laat ons vooreerst over de benodigdheden spreken :

Tangetje : Het is onmogelijk de postzegels behoorlijk te behandelen, zonder een speciaal tangetje, want men loopt gevaar ze te beschadigen, te plooien, en daardoor zouden ze hun waarde verliezen. Zo'n postzegeltangetje kost 20 Frs. en duurt 20 jaar.

Een vergrootglas : Om de bijzonderheden der postzegels nauwkeurig te kunnen observeren.

Een tandenmeter : Dit tuigje dient om de tandjes der postzegels te meten. 't Is 'n eenvoudig stuk karton, waarop een schaal aangebracht is, met verschillende onderverdelingen. Tegenover iedere rij staat het aantal tandjes per centimeter vermeld. Men moet den rand van den postzegel dus eenvoudig op het karton leggen en die tandenreeks zoeken, waar hij percies in past.

Plakpapiertjes : Heeft men nodig om den postzegel in zijn album te plakken. Het ene eind van zo'n papiertje wordt in 't album geplakt en 't andere plakt men tegen de rugzijde van den zegel. Vraag naar plakpapiertjes van goede kwaliteit. Tegenwoordig zijn de «PHILORGA'S» de beste. Een goed plakpapiertje mag slechts een nauwelijks merkbaar spoor op den zegel achterlaten, wanneer men hem weer losmaakt.

Fr. DEPIENNE.

(Wordt voortgezet.)

WETENSWAARDIGHEDEN

WETEN jullie, dat de *eerste drie treinen*, welke op het Europees vasteland reden, den 5de Mei 1835 te 12.33 u. onder een daverend kanongebulder vertrokten in de richting van Mechelen, en deze stad zonder ongelukken in omtrent 45 minuten tijd bereikten ?

★

WETEN jullie welke stedelingen volgende bijnamen gekregen hebben : *De Manebluseurs; de Klokzeltrekkers; de Stropdragers; de Sinjoren; de Petermannen ?*

★

HET zal jullie ongetwijfeld interesseren de overspronkelijke betekenis te kennen van sommige voornamen welke in algemeen gebruik zijn :

Andreas = *de dappere*; Anna = *de genadige*; Augustus = *de eerbiedwaardige*; Benjamin = *de zoon van het geluk*; David = *de liefeling Gods*; Emmanuël = *God is met ons*; Eva = *het leven*; Félix = *de gelukkige*; Gabriël = *de man Gods*; Isaak = *de lachende*; Lucas = *de schitterende*; Maria en Martha = *de meesteres*; Paulus = *de kleine*; Petrus = *de rots*; Ruth = *de vriendin*; Sara = *de vorstin*; Thomas = *de tweeling.*

★

KENNEN jullie de steden welke de volgende bijnamen kregen : *Het Venetië van het Noorden; de Gouden Stad; de Parel der Antillen; de Stad der Hangende Tuinen; de Koningin der badsteden; de Eeuwige Stad; de Lichtstad; de Stad der Zeven Heuvelen.*

Onze Grote Paasprijsvraag

Winnen een abonnement van drie maand :

W. CAUSSIN van Vorst, B. MARIQUE van Tamines, Ch. DE HEU van Ukkel, G. TURRLINCKX van Averbode, L. THONON van Dinant, M. JASPERS van Elsene, W. VAN DER MEULEN van Mechelen, P. SCHEERS van Ukkel, Fr. WIJCKMANS van Schaarbeek, A. VANDERMOTTE van Leuven, P. SCHOORMAN van Boschvoorde, J.-P. PEETERS van Brussel, Fr. DUBUISSON van Doornik, C. NADRIN van Verviers, M. DE RIJCK van Kersken, R. YOURASSOWSKY van St. Gillis, M. VERAART van Brussel, B. PLISSART van Schelderode langs Bottelare, Alph. STROBBE van Meulebeke, J.-P. SCHEER van Ukkel.

Winnen vijf en twintig verschillende spelen :

DE MAESENEER van St. Agatha Berchem, H. MARS van Leuven, M. R. BAUDOKX van Carnières, P. DE VIRON van Bergen, G. COSSEE de MAULDE van Barry-Maulde, Ph. BOUCQUEY van Koekelberg, Alb. PROESMANS van Borgloon, B. BERLAGE van Jette, L. WAEVENBERGH van Ukkel, Chr. HERMINAIRE van Ronse, M. DE MEYER van Gent, Th. DE COSTER van Heverlee, H. REMES van Borgerhout, G. MULS van Hoogboom-Kapellen, A. MERRT van Nieuwkerken-bij-Aalst, A. GYSEN van Leuven, J. DANLOI van Montigny-le-Tilleul, Fr. DEROUBAIX van Doornik, R. RENTMEESTERS van Leuven, P. ROELANDTS van Steenbrugge, Y. MURATCHOFF van St. Denijs-Westrem-bij-Gent, J. BAK van Goes (Nederland), H. PAUWELS van St. Niklaas-Waas, R. STRUYE van Gent, H. PETIT-JEAN van Butembo (Kiva) Belgisch Kongo.

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or"

Te midden van deze verwoestingen dronk Z. M. ZUURPRUIM maar voortdurend azijn.

Van op zijn graatmageren schimmel zette hij zijn soldeniers voortdurend tot allerhande wreedheden aan.

De onthutste olifant COTE D'OR ziet hem grimmiken bij 't zicht van al die smeulende puinen.

En toen de harteloze overweldigers de violijke hoofdstad bereikt hadden, kregen zij van Z. M. ZUURPRUIM 't bevel de muren dadelijk te bestormen.

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

(Wordt voortgezet.)

OM de vele vragen, die mij elke week bereiken, te beantwoorden, zal ik jullie vandaag over de voorwaarden tot aanwerving in het militair vliegwezen spreken.

Het personeel van het militair vliegwezen (officieren, onder-officieren, corporalen, en soldaten is tweerlij : het navigerend personeel (N.P.) en het niet navigerend personeel (N.N.P.). Dit laatste wordt in de omgangstaal « de klimmers » genoemd.

OFFICIEREN : (N.P. en N.N.P.) vliegtuigpiloot, waarnemer, radiotelegraphist aan boord, gespecialiseerde vaklui.

De officieren van het landleger, die de Koninklijke Militaire School volgden (evenals de **adjudanten O.L.R.**, die de eindproef van het examen voor officier met sukses doorstonden) kunnen zich tot het vliegwezen laten omscholen.

De kandidaten die de proeven tot toelating tot de militaire school doorstonden (toelaatbare kandidaten) kunnen zich bij het vliegwezen als kandidaat-officier melden.

De geinteresseerden worden in alle te vervullen voorwaarden ingewijd; het is dus niet nodig dat ik hier op bijzonderheden inga.

De kandidaten die in 't bezit zijn van diploma van volledige universitaire studies of van een diploma van gelijkgestelde studies, kunnen bij het vliegwezen als kandidaat-officier opgenomen worden, wanneer ze de volgende voorwaarden vervullen : a) Belgische nationaliteit bezitten, b) niet meer dan 25 jaar zijn, c) physisch geschikt verklaard worden door de medische inspectiedienst, d) het onderzoek van de technische jury en de veiligheidscommissie goed doorstaan, e) een engagement van tenminste 5 jaar actieve dienst ondertekenen.

ONDER-OFFICIEREN, KORPORALEN en SOLDATEN.

1ste **Navigerend personeel (N.P.)** — Vliegtuigpiloten, waarnemers, radiotelegrafisten aan boord.

Hoger middelbaar onderwijs (volledige oude en moderne humaniora) of daarmede gelijkgestelde studies.

Voorwaarden : a) Belg zijn, b) tenminste 18 en niet meer dan 22 jaar zijn (piloten en waarnemers) (niet meer dan 25 jaar voor radiotelegrafisten), c) de studievoorwaarden vervullen (zie hoger) d) physisch geschikt verklaard worden bij het medisch onderzoek, e) gunstig geoordeeld worden door de technische jury en de veiligheidscommissie, f) een engagement van tenminste 5 jaar actieve dienst ondertekenen.

2de **Niet navigerend personeel (N.N.P.)**

Deze categorie groepeert alle gespecialiseerde vaklieden, die in het vliegwezen nodig zijn. Elke kandidaat die in 't vliegwezen een loopbaan wil kiezen, kan er kursussen volgen en een brevet in de specialiteit welke hij verkiest, verwerven, wanneer hij de volgende voorwaarden vervult : a) Belg zijn, b) tenminste 18 jaar en niet meer dan 25 jaar zijn, c) in 't bezit zijn van een diploma van het lager-middelbaar onderwijs en tenminste gedurende 1 jaar de kursussen van een vakschool (werktuigkunde, electriciteit) gevolgd hebben, d) physisch geschikt verklaard worden bij het medisch onderzoek, e) gunstig beoordeeld worden door de technische jury en de veiligheidscommissie, f) een engagement van 3 of 5 jaar actieve dienst ondertekenen, dit naar gelang de specialiteit.

Om te sluiten en andere lezers tevreden te stellen geef ik jullie nog de graden van het Belgisch militair vliegwezen :

Onder-officieren en korporalen : Korporaal, sergeant, eerste sergeant, eerste sergeant-majoor, adjudant, adjudant-chef.

Officieren van lageren rang : Onder-luitenant, luitenant, kapitein, kapitein-commandant.

Hogere officieren : Majoor, luitenant-kolonel, kolonel, generaal-majoor, luitenant-generaal.

Zijn er onder mijn jonge vrienden die dit jaar het vliegeruniform zullen dragen ???

DE POORTERE, Kortrijk. — Totnogtoe hebben wij gebrek aan plaats om plannen tot het bouwen van verkleinde modellen te publiceren.

PILULE, Hoei. — Te Hoei bestaat er geen zweefvliegtuigclub, die vindt men te Luik en te Namen. Over korte tijd zal ik deze vraag behandelen.

★

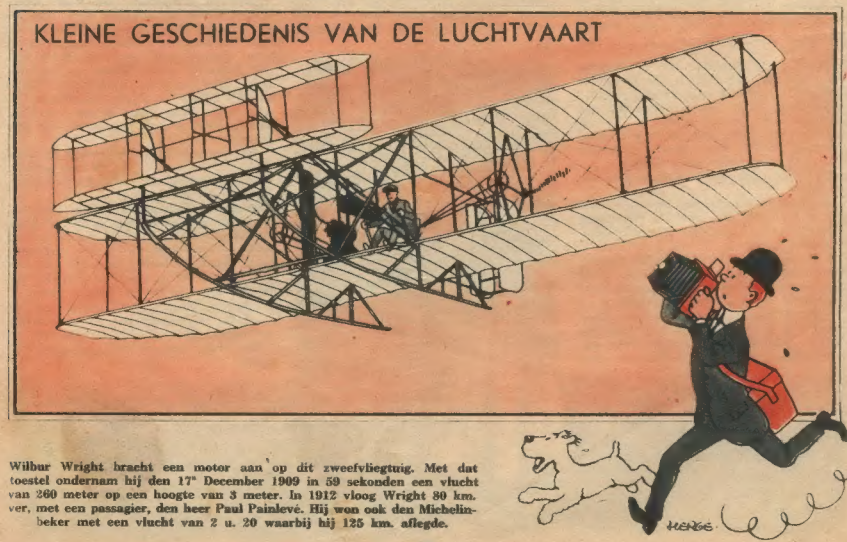

Wilbur Wright bracht een motor aan op dit zweefvliegtuig. Met dat toestel ondernam hij den 17e December 1909 in 59 sekonden een vlucht van 260 meter op een hoogte van 3 meter. In 1912 vloog Wright 80 km. ver, met een passagier, den heer Paul Painlevé. Hij won ook den Michelinbeker met een vlucht van 2 u. 20 waarbij hij 125 km. aflegde.

HET LAND der ONTEVREDENEN

« Bah, wat is de wereld toch naar ! », dacht Jansje.

Ze liep op het eenzame bospad en slingerde haar boodschappentas tegen haar benen. De klompen klotsten met vrolijk geluid op den zachten bosgrond. Maar Jansje zelf was niet vrolijk. Er stond een diepe rimpel boven haar ogen.

Bah, dat zij nu ook altijd boodschappen moest doen. Die zware tas dat hele eind naar 't dorp heen en weer sjouwen, terwijl ze ô zo prettig had kunnen spelen. Altijd had moeder boodschappen nodig en de broertjes, die waren nog te klein om alleen te gaan.

Mopperend schopte ze tegen een kei. « Au ! » dat deed pijn.

Wat was het saai en stil hier in die vervelende bossen en de bomen ruisten zo.

Ginds in de verte stak de torenspits boven de bosjes uit. Wat had ze toch heerlijk kunnen spelen vanmiddag met Hanneke en Margriet. En nu...

Jansje stak boos haar tong uit tegen het bos.

Zo liep ze prutterend en mopperend, heel langzaam, de weg naar het dorp op.

Maar... was dit de weg naar het dorp wel ?

Wat vreemd donker werden de bomen. De zon was haast niet meer te zien. Het gras leek dreigend neergebogen, het ruisen van de bomen veranderde langzaam aan in kreunen. Hadden ze stemmen gekregen ?

Ademloos luisterde Jansje. Ontevreden stemmen waren het. Spraken ze niet tot haar, Jansje ? Stil, even luisteren.

« O ! » kreunden de bomen, « we staan hier maar zo de hele dag en kijken neer op dit lelijke gras. Gras wat mopper je toch ! »

« Kijken jullie maar naar jezelf », kaatste het gras terug. « Jullie met je lange gezichten ».

Jansje stond verbaasd. Hoe kon iemand zo ontevreden zijn ? Waar ben ik terecht gekomen ? Hoor ik daar iemand praten ? Ja, stemmen in de verte ! Jansje rende met kloppend hart op het geluid af. Ze was toch wel een beetje bang geworden van al vreemde dingen. Daar tussen de bomen door, zag ze een paar mensen staan.

Stond daar nou niet de schoenmaker van 't dorp ?

Die moest ze juist hebben. Met wien stond hij te praten ? Warempel, 't was vrouw Kampers uit de Dijkstraat. Dat nare mens, wat deed ze hier ?

« Ja », hoorde ze de schoenmaker zeggen, « nooit gebeurt er eens iets leuks. Altijd moet ik die oude versleten schoenen maar repareren. Denk je dat dat prettig is ? »

« En ik dan », vervolgde vrouw Kampers, « Ik moet voor een heel huisgezin zorgen. Iedereen komt altijd met vuile voeten binnen en nooit ben ik klaar met werken. Nee hoor, het leven, daar is niets aan ».

« Schoenmaker », riep Jansje bedeesd, « ik heb hier wat schoenen van de broertjes. Ze zijn wel erg kapot, maar moeder vroeg, of U ze toch nog maken wilde ? »

« Wat denk je wel ! » baste de schoenmaker, « denk je, dat ik er nog niet genoeg van heb, ik vertik het, ik doe het niet langer ! »

« Maar... maar... », stotterde Jansje, « jullie doen zo vreemd. Wat is hier toch gebeurd ? Jullie kijken zo kwaad en boos ».

« Wat dacht je dan », antwoordde vrouw Kampers, « als je je eigen zwarte gezicht zag, zou je nog veel harder schrikken » .

« Natuurlijk heb ik een zwart gezicht. Denken jullie, dat het lenk is om op je vrije middag boodschappen te doen in het dorp ? »

« Aha », zei de schoenmaker geheimzinnig, « ben je daarvoor hier ! »

« Het ziet er hier erg naar uit », dacht Jansje, « wat is dit voor een bos ? Ik ken het niet ».

« Dit is het Land van de Ontevredenen », sprak vrouw Kampers, « Maar waarom ik hier ben, dat weet ik niet. Ik heb ten slotte alle reden om boos te zijn ».

Jansje schrok wel heel erg van dat antwoord. « Ik moet hiernit komen ! » dacht ze. Ik loop net zo lang tot dit bos achter mij ligt. Ze zette dan ook flink de pas erin.

Vrouw Kampers en de schoenmaker liepen met haar mee.

Voor hen uit in de verte zagen ze iemand gaan.

« Laten we hard lopen », zei Jansje, « misschien dat hij ons helpen kan ». Onderwijl vroeg ze aan vrouw Kampers, « hoe weet U dat dit het « Land der Ontevredenen » is ? »

« Wel », antwoordde ze, « mijn grootmoeder heeft me er veel van verteld, die is er namelijk ook geweest. En toen ik plots op onverklaarbare wijze hier aangeland was, wist ik, wat dat betekende. Maar hier ben ik gelukkig bij mensen, die weten, dat de wereld niets waard is ».

Jansje schrok toch wel een beetje van die woorden.

« Als vader en moeder dat hoorden, zouden ze toch wel heel boos zijn ».

Ze keek naar den man, die voor hen liep. Hij was kort en dik en hé, nu wist Jansje ineens, wie het was. « Boer Zuurbaas ! Van de grote hoeve ».

Dat was die man, die altijd zo boos werd, omdat zijn varkens niet dikker waren, terwijl hij toch geld genoeg had.

Toen ze hem ingehaald hadden, stonden ze tegelijk op een kruispunt en daar kwamen een heleboel mensen uit een andere laan.

« O », riep Jansje, « wat hebben jullie een donkere gezichten ! »

« Kijk jij maar naar jezelf », riepen ze, « jij ziet ook aardig donker ».

Daar schrok Jansje van. Zou zij er ook zo somber uit zien ? Het was hier eigenlijk helemaal niet prettig. Alle mensen waren kwaad. Niemand was tevreden met hetgeen hij had en als Jansje hen tegensprak, werden ze nog veel bozer.

« Jij hoort hier niet », zeiden ze dan.

Langzaam, steeds langzamer gingen Jansje's voeten. Ze wilden hier zo graag vandaan. Ze verlangde zo naar vader en naar moeder en ook naar de broertjes. Dat waren wel wilde jongens, maar toch altijd vrolijk en vriendelijk voor haar. Dikke tranen gleden uit Jansje's ogen. Wat zou ze blij zijn, als ze nu op de bekende weg naar het dorp liep en boodschappen mocht doen. Ze zou nooit meer ontevreden zijn. Het gepruttel van de bomen werd zachter, zagen ze er nog wel zo somber uit ? Waren ze niet lichter van kleur geworden ? Opeens rende Jansje langs de weg. Gelukkig, het was weer de oude, vertrouwde weg naar het dorp.

Wat zagen de bomen er vrolijk en vriendelijk uit en wat scheen de zon heerlijk. Nog nooit deed ze zo vlug de boodschappen. Zingend keerde ze terug.

Toen ze buiten adem bij huis aankwam, stonden vader en moeder al uit te kijken. Ademloos vertelde Jansje, wat ze beleefd had. De broertjes waren heel verbaasd, maar vader en moeder keken er helemaal niet van op. Ze glimlachten en vader legde zijn hand op Jansje's blonde haren.

« Je hebt een les geleerd, meisje », zei hij, « Ieder mens heeft het wel eens nodig, we moeten leren gelukkig te zijn ! »

En Jansje heeft het ook nooit meer vergeten.

De Spookeilanden

JULLIE zullen me misschien niet geloven, vrienden, wanneer ik beweer dat er werkelijk spookeilanden bestaan! Ik vertel nochtans geen grapjes.

Tegenwoordig blijven er nog verschillende zeevaarders de oceanen onvermoeibaar doorkruisen om bepaalde eilanden weer te vinden, welke door hun voorgangers ontdekt en beschreven werden, en die zelfs door een of andere grote natie opgeëist werden.

Enkele voorbeelden?

De zeekaarten van bij 't begin der XIXe eeuw gaven ten Zuiden van Nieuw-Zeeland de ligging aan van een betrekkelijk groot, Smaragdeiland, dat in 1821 door kapitein Nockells ontdekt werd. In zijn scheepsjournaal vindt men de nauwkeurige beschrijving van die landstrook, en de vernevenheid van den bodem stond er zelfs duidelijk op aangegeven. Kapitein Nockells genoot de faam een ernstig zeeman te zijn, die zijn dienst scrupuleus waarnam.

Sinds 1821 heeft niemand het Smaragdeiland nog weergezien! In 1912 heeft de ontdekkingsreiziger Stockleton nog vruchteloos getracht om het terug te vinden.

Het geval van het eiland Dougherty is nog merkwaardiger. Hoort maar even:

In 1841 vond een walvisvaarder, die onder het bevel stond van kapitein Dougherty, in den Stillen Oceaan op den 60en breedtegraad-Zuid en 120en lengtegraad-West een eiland waaraan de kapitein zijn naam gaf.

Dat stukje grond werd in 1859 en 1866 nog herkend door verschillende schepen, die in 't zicht van de kusten voor anker gingen. De bemanningen namen er zelfs schetsen van, die percies beantwoordden aan de beschrijving, die kapitein Dougherty van het eiland gegeven had. Twijfel was dus uitgesloten: het eiland bestond!

Maar wacht eventjes. Enkele jaren later kreeg iemand het in zijn hoofd, om dat eilandje eens te bezoeken. Stel U voor, dat de man, alle inspanningen ten spijt, het eiland Dougherty niet meer terugvond; Na hem kwamen er nog *negen* expedities, die allen van een kale reis thuisgekomen zijn...

In den loop van het jaar 1904 heeft de grote Engelse ontdekkingsreiziger Scott peilingen gedaan op de door Dougherty bepaalde plaats, en de Oceaan was slechts... 4.000 meter diep!

Men begon zich natuurlijk reeds af te vragen, of de «uitvinder» van het eiland en zijn opvolgers geen slachtoffers geweest waren van een collectieve verdwazing, toen de oude Noorse walvisvaarder Bull, het bestaan van het eiland bevestigde, en er zelfs wist aan toe te voegen, dat hij op de kusten zeerobben opgemerkt had. En om te bewijzen, dat hij geen grapjes vertelt, betaalde hij aan de Engelse admiraliteit (Het eiland was officieel Brits bezit) een jaarlijkse pacht van 25 pond, voor het jachtmonopolium op Dougherty. Kort na 't ondertekenen van de overeenkomst brak de eerste wereldoorlog uit, die de oude Bull belette zich naar zijn jachtgebied te begeven. Na het einde van den oorlog had hij geen zin meer er nog heen te varen; hij was te oud geworden. Slechts op het einde van zijn leven, deelde hij de zorgvuldig geheimgehouden ligging van zijn eiland aan enkele vrienden mede. Maar toen dezen zich na Bull's dood naar Dougherty begaven, kwamen ze eveneens van een kale reis thuis.

★

Jullie moeten nu niet gaan menen, dat die twee geschiedenissen, werkelijk zeldzaam en enig zijn. Neen, in alle hoeken van de wereld bevinden er zich nog zulke geheimzinnige eilanden, b.v. het Eiland van de Koninklijke Kompagnie ten Zuiden van Tasmanië, de Ninrod-archipel in den Stillen Oceaan, de Aurora-eilanden, ter hoogte van Zuid-Georgië, het Petermaneiland en nog vele anderen...

Hoe worden al die mysterieuze verdwijningen verklaard? De mogelijkheid ener optische vergissing is uitgesloten, want verschillende bemanningen zijn er aan land gegaan. Dan blijft ons de veronderstelling: men moet zich van ligging vergist hebben! Met de moderne scheepsinstrumenten is zoiets vrijwel onmogelijk.

Laten we dus maar bekennen, dat het een onopgelost raadsel blijft!

★

Er bestaan niet alleen spookeilanden, maar ook «eendags-eilanden». In tegenstelling met de eersten, is de oorsprong en de verdwijning van die eilanden ons bekend. Ze veroorzaken soms moeilijkheden van een anderen aard. Als voorbeeld zal ik hier even het geval van het eiland Julia citeren.

Op een schonen Juli-morgen van het jaar 1831, zag men in de Middellandse Zee, tussen Sicilië en Pantellaria, dikke zwarte rookwolken opstijgen. Men stond niet weinig verbaasd, toen men na het opklaren van de geheimzinnige wolken een nieuw eiland vond. Men kon er echter niet aan wal gaan, want de bodem was er *gloeiend*. Men moest zich dus tevreden stellen met er eens even rond te varen. De omtrek van het eilandje bedroeg slechts 4.800 meter, en de hoogte 33 meter. Toen men er een maand later kon aan wal gaan, landden de Engelsen er 't eerst. Zij planten er de Union Jack en doopten het eiland Julia. Deze annexatie veroorzaakte een grote spanning tussen de Engelsen en het koninkrijk der beide Siciliën: men zag reeds geen mogelijkheid meer om dit geschil langs diplomatieken weg op te lossen, toen het eiland Julia op zekeren morgen op dezelfde geheimzinnige wijze verdween, als het boven den zeespiegel verschenen was. In 1863 verscheen Julia opnieuw. Maar nu wilde niemand er nog van weten. Julia verdween weer spoedig, om in 1891 nog eens eventjes te komen kijken. Sindsdien heeft men Julia niet meer weergezien...

Jullie zullen ongetwijfeld reeds geraden hebben, dat deze eendags-eilanden ontstaan ten gevolge van onderzeese vulkanische uitbarstingen.

★

Het geheim dezer spookeilanden zal de wereld en de avonturiers ongetwijfeld nog lang blijven boeien.

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS)

DRIE DAGEN LATER... TWEE MANNEN MARCHEREN IN DE UITGEDROOGDE BEDDING VAN EEN BERGSTROOM.

– WEL FILIP, WE ZIJN ER NOG EENS UIT GERAAKT !... EN DIT, DANK ZIJ DIE INSTORTING.

– JA, 'T WAS EEN GENIAAL GEDACHT, DAT ONGEVAL VOOR TE WENDEN, EN DE PANTSERWAGEN IN DIEN AFGROND TE LATEN RIJDEN ! NU ZULLEN ZE DENKEN DAT WE VERONGELUKT ZIJN...

– 'T VALT AF TE WACHTEN OF OLRIK ER WEL IN LOOPT !

– KIJK ! EEN PATROEJE !... NU NOG ?

– WAT HEB IK JE GEZEGD !... OLRIK BETROUWT HET NIET MAN !...

– OCH ! WE ZULLEN ZIEN ! WE HEBBEN IN IEDER GEVAL TIJD GEWONNEN ! INDIEN ONZE BEREKENINGEN JUIST ZIJN, MOETEN WE ONS NU KORT BIJ B 32 BEVINDEN ! DIE HOOGVLAKTE LIGT WAARSCHIJNLIJK ACHTER DAT GEBERGTE !

INDERDAAD, TWEE UUR LATER..

– Eindelijk !

– De hoogvlakte !!!

– VERHEUGD WILLEN DE TWEE MANNEN NAAR DE HOOGVLAKTE TOELOPEN, MAAR PLOTS WEERHOUDT HEN EEN STEM...

STOP !

– EEN OGENBLIK, KAPITEIN BLAKE !

– EEN VRIEND, DIE U WIL HELPEN !

– WAT WILT U ?

WIE IS U ?

– KIJK !..

M.L.C

– YES, SIR.

– DE M.L.C. ???

(Wordt voortgezet.)